Русь, 2004. – 224 с.

17. Смирнов А. Мессианские ожидания и верования иудеев около времен Иисуса Христа (от Маккавейских войн до разрушения Иерусалима римлянами). – СПб. : "Издательство Олега Абышко", 2010. – 536 с.

18. Третья (четвертая) книга Ездры Полонский П. Введение в философию иудаизма.[Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://khazarzar.skeptik.net/biblia/3ezra.htmЯзык рус. Заглавие с экрана. Дата последнего обращения 23.08.14.

19. Фукуяма Ф. Конец истории и последний человек / Ф.Фукуяма ; пер. с англ. М.Б. Левина. – М. : АСТ: "Ермак", 2004. – 588 с.

20. Шолем Г. Основные течения в Еврейской мистике. – Алия, 1989. – Т.1. – 287 с.

21. Шолем Г. Основные течения в Еврейской мистике. – Алия, 1989. – Т.2. – 220 с.

22. Электронная еврейская энциклопедия.[Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://www.eleven.co.il/ Язык рус. Заглавие с экрана. Дата последнего обращения 23.08.14.

References

1. Avtonomova N.S. K voprosu o prizrakakh: Marks, Derrida i drugie // Politiko–filosofskiy ezhegodnik. – 2011. – № 4. – S.134–154.

2. Agamben Dzh. Apostolos (iz knigi "Ostavsheesya vremya: Kommentariy k "Poslaniyu k rimlyanam") / Per. s ital. S.Kozlova // Novoe literaturnoe obozrenie. – 2000. – № 46. – S. 49–70.

3. Artog F. Poryadok vremeni, rezhimy istorichnosti / Per. s fr. A.Belyak // Neprikosnovennyy zapas. – 2008. – № 3. – S. 19–38.

4. Ashlag Y. Uchenie o desyati sfirot. [Elektronnyy resurs]. – Rezhim dostupa : http://www.kabbalah.info/rus/content/view/frame/32695?/rus/content/view/full/32695&main Yazyk rus. Zaglavie s ekrana. Data poslednego obrashcheniya 23.08.14.

5. Ben'yamin V. O ponyatii istorii / Per. s nem. i komment. S.Romashko // Novoe liternoe obozrenie. – 2000. – № 46. – S. 81–90.

6. Buber M. Khasidskie predaniya. – M. : Respublika, 1997. – 335 s.

7. Gal'biati E., P'yatstsa A. Trudnye stranitsy Biblii. Vetkhiy Zavet. – M. : Put', 1995. – 318 s.

8. Ierushalmi Y. Istoricheskaya pamyat' v Pisanii i talmudicheskoy literature (Iz knigi "Zakhor"). [Elektronnyy resurs]. – Rezhim dostupa : http://old.ort.spb.ru/nesh/njs8/yerush8.htm Yazyk rus. Zaglavie s ekrana. Data poslednego obrashcheniya 23.08.14.

9. Laytman M. Zoar. 2–e izdanie. – M. : NPF "Drevo Zhizni", 2003. – 704s.

10. Levinov M. Messiya. [Elektronnyy resurs]. – Rezhim dostupa : http://jhistory.nfurman.com/traditions/mashiah_014.htm Yazyk rus. Zaglavie s ekrana. Data poslednego obrashcheniya 23.08.14.

11. Levinov M. Srednevekovaya evreyskaya filosofiya (Chast' 2). [Elektronnyy resurs]. – Rezhim dostupa : http://www.machanaim.org/philosof/lev–lec/phil22.htm Yazyk rus. Zaglavie s ekrana. Data poslednego obrashcheniya 23.08.14.

12. Luriya I. (Ari) Vrata krugooborotov. [Elektronnyy resurs]. – Rezhim dostupa : http://bibleoteca.narod.ru/shaar_hagilgulim.pdf Yazyk rus. Zaglavie s ekrana. Data poslednego obrashcheniya 23.08.14.

13. Luriya I. (Ari) Drevo Zhizni. [Elektronnyy resurs]. – Rezhim dostupa : http://www.kabbalah.info/rus/content/view/frame/2373?/rus/content/view/full/2373&main Yazyk rus. Zaglavie s ekrana. Data poslednego obrashcheniya 23.08.14.

14. Pervaya kniga Enokha. [Elektronnyy resurs]. – Rezhim dostupa : http://old–ru.ru/03–50–1.html Yazyk rus. Zaglavie s ekrana. Data poslednego obrashcheniya 23.08.14.

15. Polonskiy P. Vvedenie v filosofiyu iudaizma. [Elektronnyy resurs]. – Rezhim dostupa : http://www.machanaim.org/philosof/phil/ph4.htm Yazyk rus. Zaglavie s ekrana. Data poslednego obrashcheniya 23.08.14.

16. Renan E.Zh. Zhizn' Iisusa / perev. s fr. – M. : Amrita–Rus', 2004. – 224 s.

17. Smirnov A. Messianskie ozhidaniya i verovaniya iudeev okolo vremen Iisusa Khrista (ot Makkaveyskikh voyn do razrusheniya Ierusalima rimlyanami). – SPb. : "Izdatel'stvo Olega Abyshko", 2010. – 536 s.

18. Tret'ya (chetvertaya) kniga Ezdry Polonskiy P. Vvedenie v filosofiyu iudaizma. [Elektronnyy resurs]. – Rezhim dostupa : http://khazarzar.skeptik.net/biblia/3ezra.htm Yazyk rus. Zaglavie s ekrana. Data poslednego obrashcheniya 23.08.14.

19. Fukuyama F. Konets istorii i posledniy chelovek / F.Fukuyama; Per. s angl. M.B. Levina. – M. : ACT: "Ermak", 2004. – 588 s.

20. Sholem G. Osnovnye techeniya v Evreyskoy mistike. – Aliya, 1989. – T. 1. – 287 s.

21. Sholem G. Osnovnye techeniya v Evreyskoy mistike. – Aliya, 1989. – T. 2. – 220 s.

22. Elektronnaya evreyskaya entsiklopediya. [Elektronnyy resurs]. – Rezhim dostupa : http://www.eleven.co.il/ Yazyk rus. Zaglavie s ekrana. Data poslednego obrashcheniya 23.08.14.

Tkachenko A. V., *the graduate student of the department of Philosophy of natural faculties, the Odessa I.I. Mechnikov National University(Ukraine, Odessa), SirAnimys@gmail.com*

The phenomenon of "gaps" of historical time in the Jewish messianic tradition

The study is devoted to the actual problem of modern historical science and the humanities in general – the problem of perception "gaps" of historical time. In this case, as the object of study, the author chooses a historiosophic ideas that are present in the Jewish doctrine of the Messiah in various forms, since the messianism is one of the most striking examples of such "gaps" of historical time. With the help of the hermeneutic method, which is used when working with biblical and kabbalistic texts, and comparative, when the author looks at the evolution of the messianic beliefs and shows the development of the idea of the "gap": from the "end of history" to a complex system of "interruption" of history within the messianic kingdom, the occurrence of which depends on the whole of humanity and of each individual, in particular.

Keywords*: Jewish messianism, middle kingdom, "gaps" of historical time.*

Ткаченко О. В., *аспірант кафедри філософії природничих факультетів філософського факультету,Одеський національний університет ім. І. І. Мечнікова (Україна, Одеса), SirAnimys@gmail.com*

Феномен "розривів" історичного часу в іудейській месіанській традиції

Дослідження присвячене актуальній проблемі для сучасної історичної науки та гуманітаристики в цілому – проблемі сприйняття "розривів" історичного часу. В даному випадку, у якості об'єкту дослідження автором були обрані історіософські ідеї, що присутні в іудейському вченні про Месію у різних формах, оскільки месіанство представляє собою один з найбільш яскравих прикладів таких "розривів" історичного часу. За допомогою герменевтичного метода, який використовується при роботі з біблійними та кабалістичними текстами, та компаративістського, автор переглядає еволюцію месіанських поглядів та показує розвиток ідеї "розриву": від "кінця історії" до складної системи "переривань" історії у рамках месіанського царства, становлення котрого залежить від всього людства та, зокрема, від кожного індивіда.

Ключові слова: *іудейське месіанство, проміжне царство, "розриви" історичного часу.*

* * *

УДК 1.14.141

Санакуєв М. Г.
аспірант, Київський національний торговельно–економічний університет (Україна, Київ),
info@aspirantura.kiev.ua

МЕДІАФІЛОСОФІЯ ЯК НОВА ГАЛУЗЬ ФІЛОСОФСЬКОГО ЗНАННЯ

Розглянуто поняття "медіафілософія". Окреслені основні віхи розвитку нової галузі філософського знання. Особливу увагу надано розкриттю предмету медіафілософії та тому колу проблем, які постають у зв'язку з її появою. Висловлені припущення щодо перспектив її розвитку в подальшому.

Ключові слова:*медіафілософія, медіареальність, медіальність, медійна антропологія, імунологія медіа, гіпертекст.*

Для багатьох людей "фундаментальні, "вічні питання" про власну сутність або долю світу, починаючи з XX століття почали осмислюватись в яскравих образах. Ці образи побудовані ні мистецтвом, не релігією, ні політикою як такою. Цими образами є тими "картинами", що побудовані ЗМІ, або інакше кажучи побудовані інформаційними мережами. З цього випливає, що в межах масової культури ЗМІ відповідають на сучасні запити людини, без яких вона існувати не може.

Поняття медіафілософії має достатньо молодий вік, тобто воносучасного походження. Термін виник у

90–ті роки XX століття в німецькій дослідницькій літературі і виник безпосередньо з лона естетики та мистецтва. Застосований він був для критичного огляду філософії Ф.Ніцше. Німецький дослідник Р.Фітц використав це поняття у назві своєї книги "Медіафілософія. Музика, мова і письмо Ф.Ніцше". Але що під цим розумівФітц? Згадуючи філософію Ніцше, ми не можемо пройти повз його любов до музики. Для нього (Ніцше) музика, як пише Фітц, це: "медіум виразу і повідомлення, медіум, що безупинно продовжується, на відміну від мови та письма в якому вони розмірено–статичні" [4, с. 35].

Абсолютно незалежно від Фітца, інший відомий філософ – ЮргенХабермас, вводить те саме поняття в свою книгу "Фактичність та значимість". Це відбулось в 1992 році. Але має на увазі зовсім інше. Під медіафілософією він розуміє певний набір приписів, що регулюють роботу мас–медіа.

Після цього термін почав поширюватись надзвичайними темпами і вже у 2000 році вийшла одноіменна книга Франка Хартмана "Медіафілософія". Далі розробка цього напряму велась серед наступних вчених: Н.Больца, Ф.Кітлера, М.Фогеля, Л.Енгеля, В.Конітцера, С.Кремер, С.Мюнкера та інших.

Спочатку, так як і для всіх нових філософських напрямів, особливо актуальним було обґрунтування виділення медіафілософії в окремий напрямок. Саме навколо цього питання точились основні дискусії. Так, Йозеф Рауцер пише: "…те, що медіафілософія є – це безсумнівно, але от чим вона є, чи можна взагалі вести мову про певну філософську перспективу по відношенню до медіа – питання відкрите…" [4, с. 36]. Подібну думку можемо зустріти у ШтефанаМюнкера: "Саме в той момент, коли весь наш життєвий світ характеризується звертанням на поводження з так званим новим: з електронними та цифровими медіа, така наукова дисципліна як медіафілософія є виправданою та необхідною" [4, с. 36].

Отже, основною *метою* нашого дослідження є аналіз медіафілософії, виділення основних її структурних елементів. *Об'єктом* є медіафілософія як самостійна галузь філософського знання. *Предметом* є прояви медіафілософії в соціокультурному середовищі західної цивілізації, а точніше комунікативних актах, що формують специфічний медіа простір. Виходячи з мети дослідження ми можемо сформулювати і ряд *завдань*:

1) прослідкувати зародження терміну "медіафілософія" та його подальший розвиток;

2) визначити статус медіафілософії та роль у структурі філософського знання;

3) окреслити проблемне поле та можливе розв'язання ряду проблем та завдань, що постають перед медафілософією та тими, хто планую нею займатися.

Очевидним є те, що в новому напрямі відбулась концентрація культурологічних дисциплін, філософії та теорії комунікації спрямованих на дослідження медіа. "ЗМІ фактично контролюють всю культуру, пропускаючи її крізь свої фільтри" [1, с. 148]. Прийнято навіть говорити про "медіальний поворот" у філософії. Згадаймо, що це для філософії не нове явище, коли вона цілеспрямовано йдучи по одному шляху, робила радикальні повороти: "сократівський поворот", "кантіанський переворот". Варто відмітити, що такі повороти викликались стрімкими соціальними змінами, розумінням буття та реальності. Таким чином, це завжди відповідь на радикальні світоглядні зміни. С.Кремер, наприклад, відмічає: "Все, що "дане" нам у сприйнятті, комунікації та пізнанні, дається у медіа" [4, с. 38]. Чи не можна цей вислів тлумачити як парафраз класичного вислову Дж.Локка про те, що "немає нічого в розумі такого, чого б не було у почуттях". Тобто, виходить, що немає нічого такого у нашому сприйнятті, чого б не було у медіа. Тому медіа і медіальність також набувають епістемологічного статусу.

Також слід відмітити, що на деякий час медіафілософія призупинила свій стрімкий розвиток, що пояснювалось надзвичайною захопленістю філософією постмодернізму. Остання вела мову не про медіафілософію, оскільки вона претендувала на системність і цілісність своєї побудови, скільки про медіальність. Сама ж медіальність, як ми вже зрозуміли, це специфічна здатність до пізнання. У О.Кузнєцової знаходимо наступне визначення: "медіальність – це феномен, який належить до функціональних аспектів ментальних процесів (сприйняття, пізнання), але не належить до змістовних (чуттєві дані, образи) [3, с. 12]. Таким чином, поряд із традиційними джерелами пізнання такими як розум, відчуття, сприйняття, з'являється новий вид – медіа. Тому, в нашому дисертаційному дослідженні ми маємо дослідити, яке значення має медіа в ролі нового виду пізнання.

На думку ряду дослідників (Р.Марграйтера, О.Еспозіто, Л.Ангеля) медіафілософія є філософською практикою медіа, але не тільки. Ця практика має здійснюватись тільки через медіа, використовувати їх, завойовувати територію, давати орієнтири спеціалістам. М.Маклюен взагалі веде мову про специфічну медіарельність, яка є поєднанням реальності, медіа та повідомлення. Все це знову говорить на користь специфічного способу пізнання, а не про просту спрямованість на медіа, як на предмет дослідження. Предметом дослідження медіафілософії в такому сенсі стає саме ця медіареальність. Тому кілька слів ми маємо сказати про сутність останньої.

Медіареальність не є певним видом медіа, не зводиться до комуніканта, не торкається технічних або соціальних умов появи медіа. Вона – це невидимий і невловимий результат роботи медіа, що згрупувались особливим чином у цифрові технології. Тому що, як тільки ми пробуємо ухопитись за сутність медіа, воно вислизає від нас, оскільки його присутність можна назвати умовною, важливим є лише результат – повідомлення.

Ще одним важливим зауваженням щодо медіареальності є її ігнорування бінарної опозиції суб'єкт–об'єкт. Оскільки нинішній суб'єкт володіє такими характерними рисами як децентрація та всеприсутність, усталені норми та межі подібного протиставлення розмиваються [див.: 4]. Також медіареальністю нівелюються відмінності між реальністю та вимислом, ідеальним та матеріальним.

Крім того, як стверджує В.Савчук: "разом із медіареальністю виник новий феномен бачення–

впізнавання вже раніше баченого" [4, с. 39]. Наприклад, це стосується фотографії як зображення реальних миттєвостей або штучні імітації природних об'єктів (гора, озеро і т.ін.).

Таким чином, ми можемо окреслити предмет дослідження медіафілософії, який включає в себе так звану медіареальність. Водночас медіареальність також має свої горизонти та свій ряд проблем, які і становлять всю сутність предмету медіафілософії. Такими проблемними питаннями є моделювання реальності, медійна антропологія, час та простір медіареальності, фотографія та кіно як засоби медіареальності, перфомативне мистецтво та інші.

Одним з найцікавіших і найважливіших аспектів медіафілософії є *медійна антропологія*. Але на чому вона базується? Основою нового погляду на людину є образ як мова нових технологій. Образи проникають у всі сфери життя людини. Більше того, саме крізь них людина сприймає реальність. Проблема полягає в тому, що образи не мають одного і єдиного типу, а формують декілька видів, серед яких і ті штучні образи, що були створені в умовах сьогодення. Говорячи про типи образів, ми можемо виділити наступні: 1) образ як магічна присутність (культові зображення, статуетки, маски тощо); 2) образ як міметична репрезентація (символічна репрезентація Іншого, зокрема такий тип образів зустрічається в класичній парадигмі, у Платона); 3) образ як технічна симуляція. З цим видом пов'язана тотальна візуалізація, оскільки все має тенденцію ставати образом.

Процеси абстрагування стають образами і візуальними знаками. Оскільки все стає образом, то відбувається неминучий процес розчинення реальних предметів. Драма полягає в тому, що все менше людина виробляє власні образи і все більше звертається до готових штампів. Водночас образи, що створюється медіа, особливо телемедіа, роблять світ пласким та мініатюрним, зводячи його до одного образу. Крім того, телевізійні образи стали безпосереднім товаром, який купується та продається. Образи фактично стають повідомленнями, що поширюються з величезною швидкістю. Виникає свого роду "зачарований світ образів", який розчиняє дійсність, реальність замінюючи її на медіареальність.

В таких умовах свободи образів неодмінно постає і проблема їхнього довільного використання, що дуже часто обертається безвідповідальністю, а крім того, позбавляє вольових рішень саму людину. Останній достатньо важко розрізняти те, що раніше здавалось очевидним, а саме життя та мистецтво, або фантазія чи дійсність. Життя і віртуальна реальність стають прообразами один одного. Самі ж люди також прагнуть стати образами (про що свідчить зростаюча шаленими темпами пристрасть до фотографії, бажання візуалізувати навіть найменш значні порухи життя (від походу в магазин чи кафе до туристичних поїздок). Тому, власне, медіафілософія і покликана працювати з образами та тренувати особливий погляд на них, який міг би повернути до образів певний символізм. Останній дозволяє глибше виражати людські почуття та думки та сприяє розвитку креативності.

Медіафілософія – це не тільки набір образів, але й своєрідна філософія мови. Адже мова не тільки формує поняття про річ, але про комбінації речей або про ситуації. Крім того, мова стоїть на сторожі смислу. Усне та письмове мовлення є тим універсальним засобом, що дозволяє передавати великі об'єми інформації та глибинні смисли. Мовлення володіє такими якостями як економність та виразність та не потребує спеціального інструментарію. Таким чином, слова – це природні символи, що дозоляють людині користуватися всіма засобами виразності та реабілітовувати символізм.

Згадуючи про те, що медіа є одним із головним посередників між світом та людиною, ми не можемо оминути їхньої функції транслятора, трансформатора та зберігача смислів. Все це покликано захищати соціокультурне середовище від всього, що покликано зруйнувати ціннісне ядро суспільства. Тобто можна говорити про своєрідний імунний захист медіа, захисну оболонку із міцного каркасу проти руйнування та невігластва.Тому дослідники ведуть мову про проблему *імунології медіа* [див.: 5]. Звідси випливає і два головних питання медіафілософії: 1) в якій реальності з'являються та функціонують ті чи інші медіа; 2) яку реальність створюють ті чи інші медіа. В контексті вже згаданого імунного захисту можна зробити акцент на другому питанні дещо перефразувавши його: яку роль у створенні або руйнуванні імунітету грають медіальні об'єкти? Сама постановка питання свідчить про неоднозначну роль медіа в процесі, оскільки зберігаючи одні смисли, вони здатні руйнувати інші.

Із всього вище зазначеного випливає, що медіафілософське дослідження є справжнім гносеологічним та онтологічним дослідженням. Засади сучасного буття в свою чергу є комунікативними. В свою чергу засоби комунікації постійно відсилають нас до недостачі, до Іншого. Вони є рухливими, динамічними, такими що відвертають від тотожності, ведуть до відмінності та розрізнення. Такий процес взаємодії тільки посилює онтологічний статус комунікації. Внаслідок цього речі завжди мають більше інтерпретацій, ніж заслуговують. Тому тут можна у повній мірі говорити про владу медіареальності над нами, про тісний зв'язок медіа з життєвим досвідом, що формує певні очікування, сприйняття і таке інше. Тому онтологія комунікацій перетворюється на комунікативну онтологію, якої просякнуте сучасне життя. Все це утворює медіафілософський простір.

Говорячи про особливості медіа філософського розуміння часу ми не можемо оминути традиційного поділу часу на зовнішній та внутрішній. Під зовнішнім часом зазвичай розуміють час фізичної реальності, а під внутрішнім – особливе психологічне переживання часу індивідом. Такий поділ залишається актуальним і для медійного філософування. Проте, ми можемо внести деякі зміни в цю типологію. Кудряшова Т. пропонує поділити час на фізичний та семіотичний (або час тексту та культури). Перший тип часу є ентропійним та незворотнім та є аналогом зовнішнього часу. А другий тип – навпаки покликаний применшувати ентропію, а також є зворотнім, рухливим, індивідуалізованим (хоча не виключеною є його специфічна соціалізація) [див.: 2]. Проблематичність медійного розуміння часу полягає не в цій типології, що є логічним продовженням вже класичної бергсонівської парадигми, а те, що другий тип часу не здатен функціонувати так, як йому має бути

властиво. Тобто він характеризується не применшенням ентропії, а навпаки – її зростанням. Цьому є логічне пояснення, що випливає із сучасного соціокультурного становища. Оскільки тексти культури повинні постійно сприйматись для своєї місії зменшення ентропії, а в умовах відсутності рецепієнта вони мають властивість накопичуватись та втрачати смислове навантаження, таким чином оминаючи "символічний обмін". Що ж відбувається за таких умов? Механічне накопичення інформації продовжується (іноді шаленими темпами), але вона не вступає у взаємодію і врешті–решт сприяють інформаційному хаосу.

Всі ці чинники не можуть не впливати на людину. Надлишок інформації викликає у людини почуття дисонансу. Для подолання інформаційного забруднення потрібен не тільки розвиток критичного погляду на віртуальну реальність, своєрідного віртуального дискурсу, але й розвиток нового відчуття часу. Під цим ми розуміємо безпосередній розвиток індивідуальної культури часу. Адже із бурхливим розвитком медіа класичний погляд на час, що уявляється певною метафорою простору лише посилюється. Тобто межі між часом і простором руйнуються на користь останнього. Водночас події, що розміщені у медіасередовищі взагалі набувають суто просторових характеристик. Сучасні інтерактивні системи завжди дозволяють повернутись на кілька кроків назад або навпаки просунутись вперед, що є неможливим у реальності. В просторі гіпертексту людина абсолютно не прив'язана до часового континууму, або, іншими словами, до часової послідовності. Людина таким чином звільняється від жорстких правил одномірного порядку і отримує свободу гіпертексту. До хаосу також призводить і те, що події із внутрішнього життя постійно стають надбанням життя зовнішнього, що робить реальність соціально спрямованою. В результаті множинність часів посилюється, а з ними і множинність реальності.

Медіафілософія є новою та перспективною галуззю філософського знання, що бере свій початок з XX століття. В своєму предметному полі вона містить цілий ряд актуальних проблем комунікативного поля сучасної людини, а також набуває онтологічного та епістемологічного статусу. Вести мову про онтологію нам дає підстави поняття медіареальності, що являє собою особливо бажаний віртуальний простір, а епістомологічного характеру медіафілософія набуває завдяки медіальності як здатності до пізнання. Одними з найгостріших проблем цієї галузі філософського знання є питання образу як рушійної сили всієї культурної системи, а також проблема медійного часу та простору. Останні є тісно переплетеними та наслідують класичну традицію ототожнення часу з простором, проте суттєвою відмінністю є порушення лінійного часового континууму, що створює ряд труднощів. Все це потребує від дослідника вироблення нового критичного погляду, а також впорядкування інформаційного хаосу, що створюється наростаючою ентропією.

Список використаних джерел

1. Кара–Мурза С. Манипуляция сознанием / С.Кара–Мурза. – М. : Алгоритм, 2000. – 464 с.

2. Кудряшова Т. Переживание времени в условиях медиапространства / Т.Кудряшова. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.intelros.ru/pdf/mediafilosofia/15.pdf. – Назва з екрану (11.02.2014).

3. Кузнецова Е.И. Медиальность и медиакультура как факторы динамики социальной среды : автореф. дис. ... д. филос. наук : 09.00.11 "Социальная философия"/ Кузнецова Елена Игоревна; [Место защиты:Нижегор. гос. ун–т им. Н.И. Лобачевского]. – Нижний Новгород, 2010. – 55 с.

4. Савчук В. Философия эпохи новых медиа / В.Савчук // Вопросы философии. – 2012. – № 10. – С. 33–43.

5. Сивков Д. "Тяга повсюду быть дома". Проблемы иммунологии медиа / Д.Сивков. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.intelros.ru/pdf/mediafilosofia/07.pdf – Назва з екрану (11.02.2014).

References

1. Kara–Murza S. Manipuljacija soznaniem / S.Kara–Murza. – M. : Algoritm, 2000. – 464 s.

2. Kudrjashova T. Perezhivanie vremeni v uslovijah mediaprostranstva / T.Kudrjashova. [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: http://www.intelros.ru/pdf/mediafilosofia/15.pdf. – Nazva z ekranu (11.02.2014).

3. Kuznecova E.I. Medial'nost' i mediakul'tura kak faktory dinamiki social'noj sredy : avtoref. dis. ... d. filos. nauk : 09.00.11 "Social'naja filosofija" / Kuznecova Elena Igorevna; [Mesto zashhity: Nizhegor. gos. un–t im. N.I. Lobachevskogo]. – Nizhnij Novgorod, 2010. – 55 s.

4. Savchuk V. Filosofija jepohi novyh media / V.Savchuk // Voprosy filosofii. – 2012. – № 10. – S. 33–43.

5. Sivkov D. "Tjaga povsjudu byt' doma". Problemy immunologii media / D.Sivkov. [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu : http://www.intelros.ru/pdf/mediafilosofia/07.pdf – Nazva z ekranu (11.02.2014).

Sanakuev M. G., *graduate student, Kyiv National Trade and Economic University (Ukraine, Kiev), info@aspirantura.kiev.ua*

Mediafilosofiya as a new branch of philosophical knowledge

The article is devoted to the concept of "mediaphilosophy". Outlines the key milestones in the development of a new branch of philosophical knowledge. It also focuses on the subject of mediaphilosophy and the range of problems that arise in connection with her appearance. Made assumptions about the prospects of its develoPmentinthefuture.

Keywords: *mediaphilosophy, mediareality, mediality, media anthropology, immunology media, hypertext.*

Санакуев Н. Г., *аспирант, Киевский национальный торгово–экономический университет (Украина, Киев), info@aspirantura.kiev.ua*

Медиафилософия как новая отрасль философского знания

Рассмотрено понятие "медиафилософия". Очерчены основные вехи развития новой отрасли философского знания. Особое внимание уделено раскрытию предмета медиафилософии и тому кругу проблем, которые возникают в связи с ее появлением. Высказаны предположения относительно перспектив ее развития в дальнейшем.

Ключевые слова: *медиафилософия, медиареальность, медиальность, медийная антропология, иммунология медиа, гипертекст.*

* * *

УДК 101.1

Пирверди П.
Институт философии, социологии и права НАНА (Азербайджан, Баку), matlabm@yandex.com

К ВОПРОСУ О ПРОТИВОРЕЧИЯХ МЕЖДУ ЭКОНОМИЧЕСКОЙ ЭФФЕКТИВНОСТЬЮ И СОЦИАЛЬНОЙ СПРАВЕДЛИВОСТЬЮ

Анализируются современные реалии рыночных отношений в контексте социальной справедливости. Автор показывает, что на постсоветском пространстве действие новых рыночных императивов находится в диссонансе с массовыми представлениями о социальной справедливости, сформировавшейся в лоне "старой" морали. В то же время, приблизить позиции эффективности экономической и справедливости социальной вполне возможно на основе формирования этических правил рынка и предпринимательства.

Ключевые слова: *экономическая эффективность, маркет, этика, мораль, рыночные отношения.*

(стаття друкується мовою оригіналу)